

שכיר הוא לשואל ונשברה או מתה הבהמה בפשיעת השואל לא יפטר השואל בשביל שבעל הבהמה עמו שהרי הוא בא בשכרו ולעצמו הוא טורח ואינו משועבד לשואל.

(טו) וכי יפתה איש, לאחר שהשלים לדבר על גנבת ממון התחיל לדבר על גנבת הלב הוא המפתה*. אשר לא אירעה, הא אם אורסה חייב סקילה. מהר ימהרנה לו, בעל כרחו, כדי שלא יכלימנה איש אחר אם יקחנה ויזכיר לה גנותה, והיא היתה נערה ולא ידעה להשמר מפתוי, אלא שיכול* להוציאה בגט מאחר שנתרצית לו.

(טז) אם מאן ימאן אביה לתתה לו, אין לי אלא אביה, היא עצמה מנין, ת"ל מאן ימאן מ"מ¹⁴⁶. כמחר הבתולות, המבוארות במקום אחר, הם אנוסות, מה להלן¹⁴⁷ המשים אף כאן המשים, ומה כאן שקלים דכתיב ישקל אף במאנס שקלים¹⁴⁸.

(יז) מכשפה לא תחיה, סמכה אכי יפתה, לפי שהמתאווים מחשבתם הרעה יבקשו דרך כשפים למלאות תאותם. לא תחיה, כתרנומו: לא תחי. והמתרגם לא תיחי טועה, מדלא קרינן לא תחיה* אלא לא תחיה. סתם לך מיתתה* ללמדך כל הקודם לפגוע בה זכה, שאם תשהה אותה עד שתעמוד בדין תעשה מכשפות להנצל.

(יח) כל שכב עם בהמה, אחר שהזכיר פתוי נערה שאין לה דעת, הזכיר בהמה שאין לה פה לצעוק. מות יומת, בסקילה, רובע כנרבע שכתוב בהן בפרשת קדושים: דמיהם במ¹⁴⁹.

(יט) זובח לאלהים, לפי הפשט אינו מדבר על ישראל שהרי כבר הוזכרו בדבור: לא יהיה לך¹⁵⁰, הא אינו מדבר אלא על הגר הנזכר אחריו, גם בשבילו נאמר: כל שוכב עם בהמה¹⁵¹, כי כן מנהג ארמאי. בלתי לה' לבדו, ללמד שאם זובח להקב"ה ולאלהים אחרים עמו כמו הכותים שכתוב בהם: את ה' היו יראים ואת אלהיהם היו עובדים¹⁵², מאחר שהוא עובד בשותפות יחרם*, לכך נאמר לבדו.

146 כתובות לט, ב. 147 דברים כב, כט. 148 כתובות לח, ב. 149 ויקרא כ, טז. 150 לעיל כ, ג. 151 פסוק יח. 152 מלכים יב, יג. וכן הוא בתוספות.

שכיר הוא ששכר הבהמה". המפתה, כי ההווה לפתות הנערות שאין דעתם שלמה (ראב"ע). שיכול המפתה להוציאה בגט אם נתרצית להנשא לו, משא"כ באונס לא יוכל לשלחה. מדלא קרינן לא תחיה, התי"ו בחירי"ק והתי"ת בשו"א והיו"ד בסג"ל, אלא קרינן התי"ו בשו"א והתי"ת בפת"ח והיו"ד בסג"ל. סתם לך מיתתה, כפירוש הבכור שור: "שלא יעמדה בדין סנהדרין אלא כיון שידוע בו כי היא מכשפה כל הקודם לפגעה זכה, שאם יביאה לב"ד תעשה מכשפות להנצל וכו' וכן מצינו בשמעון בן שטח שתלה פ' נשים באשקלון ביום אחד" (סנהדרין מה, ב). גם הרשב"ם כותב בענין זה אבל ברוח אחרת: "לפי

שדרך נשים מכשפניות לעשות מעשיהן בסתר כמו שמצינו בשמונים נשים באשקלון שתלה שמעון בן שטח, לכן הוא אומר לא תחייה, לא תתיאש מלחקור אחריהם. לא תחייה לחיות על ידי עצלות אלא חקור אחריהן להורגן", ע"כ. מבואר שכן מביאים אותה לב"ד, כסתימת לשון המשנה בסנהדרין ג, א, שמונה המכשף בנסקלין. ושיטת רבינו יש ליישב ע"פ מה דאמרו בב"מ לא, ב: מנין שאם אי אתה יכול להמיתן בהכאה הכתובה בהן שאתה רשאי להכותן בכל הכאה וכו'. וזהו שכותב רבינו: "שאם תשהה אותה וכו'". ועיין בתוספות. יחרם, כדעת רבי שמעון בן יוחי במכילתא כאן: כל העובד בשיתוף חייב כלית (ועיין בפ'י